

Už vítr to svál

Karel Gott

Můj pokoj se zdá tak prázdný jak já,
když neslyším z kouta tvůj smích.
Komu hrát na klavír, když nenastal smír,
já už nejsem v plánech tvých.

Kde se líbáš a s kým, co já o tom vím,
já přece nejsem tvůj stín.
Teď už po tobě mám jen na duši šrám,
i ten cítím čím dál míň.

Už vítr to svál jak ze stonku chmýří,
tak život jde dál, s tím člověk se smíří.
Už vítr to svál a obrátil stránky,
nač vrátit je zpět,
další chci číst a psát.

Proč se trápit a ptát, kdo z nás měl víc rád,
a kvůli komu nastal náš pád.
Když prostě jsi pryč a dám jiné klíč,
od začátku se zas bude hrát.

Tak skončil náš sen, teď tvůj obraz jen
do sbírky svých bývalých dám.
Víš ty kolik je vás? A všechny smyl čas,
tolikrát jsem zůstal sám.

Už vítr to svál jak ze stonku chmýří,
tak život jde dál, s tím člověk se smíří.
Už vítr to svál a obrátil stránky,
nač vrátit je zpět,
další chci číst a psát.

A tím skončil náš sen.
Už vím, že tvůj obraz jen
do sbírky svých bývalých dám.
Víš ty, kolik je vás?

Už vítr to svál jak ze stonku chmýří,
tak život jde dál, s tím člověk se smíří.
Už vítr to svál a obrátil stránky,
nač vrátit je zpět,
další chci číst a psát.

Už vítr to svál jak ze stonku chmýří,
tak život jde dál, s tím člověk se smíří.
Už vítr to svál a obrátil stránky,
nač vrátit je mám,
když vítr je svál.